

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/41/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1221203679
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1221203679.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Nory Vladovej a JUDr. Viery Malinowskej v právnej veci žalobcu: ALFAPLAST trade, s.r.o., so sídlom Šumperská 2, 971 01 Prievidza, IČO: 36 325 694, zastúpeného: JUDr. Ján Kokinda, advokát, so sídlom M. Mišíka 780/19A, 971 01 Prievidza, IČO: 50 211 943, proti žalovanému: PSJ Hydrotranzit, a.s. v likvidácii, so sídlom Vlčie hrdlo 90, 821 07 Bratislava, IČO: 35 833 106, zastúpeného: Nosko & Partners, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Podjavorinskej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 36 860 107, o zaplatenie 15.276,44 Eur s príslušenstvom,, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č. k. B2-26Cb/45/2021-331 zo dňa 28.9.2023 takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava III č. k. B2-26Cb/45/2021 - 331 zo dňa 28.9.2023 **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava III rozsudkom č. k. B2-26Cb/45/2021 - 331 zo dňa 28.9.2023 (ďalej „napadnutý rozsudok“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.276,44 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,02% denne zo sumy 15.276,44 Eur od 08.07.2021 do zaplatenia spolu s paušálnou náhradou nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I). Vo výroku II rozhodol, že priznáva žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, o výške náhrady trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žalobca sa svojou žalobou doručanou súdu dňa 21.07.2021 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny 15.276,44 Eur s príslušenstvom. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že uzavrel so žalovaným ako objednávateľom Zmluvu o dielo č. 1020/2015-74/2, ktorej predmetom bola demontáž okien vrátane parapetov, dodávka a montáž nových okien, dodávka a montáž vonkajších a vnútorných parapetov, vnútornej vysprávky, dodávka a montáž žalúzií na stavbe: Budovanie infraštruktúry Žilinskej univerzity v Žiline pre zlepšenie vzdelávacieho procesu (hlavným objednávateľom bola Žilinská univerzita v Žiline). Táto zmluva bola uzavretá dňa 30.03.2015. Zároveň k uvedenej zmluve bol prijatý Dodatok č. 1 zo dňa 12.06.2015 a Dodatok č. 2 zo dňa 09.11.2015. V zmysle týchto dodatkov zároveň došlo k rozšíreniu predmetu diela, aj k úprave konečnej sumy diela na celkovú sumu 305.528,80 Eur bez DPH. Súčasťou zmluvy o dielo boli aj Všeobecné obchodné podmienky, ktoré v Čl. IV. riešia platobné podmienky. Cenu za dielo žalovaný uhradil na základe vystavených faktúr číslo 20150117 zo dňa 28.04.2015 znejúcej na sumu 34.525,68 Eur, č. 20150179 zo dňa 26.05.2015 znejúcej na sumu 125.688,43 Eur, č. 20150236 zo dňa 26.06.2015 znejúcej na sumu 69.162,11 Eur, č. 20150288 zo dňa 28.07.2015 znejúcej na sumu 36.929,98 Eur, č.

20150359 zo dňa 31.08.2015 znejúcej na sumu 79.230,80 Eur a č. 20150582 zo dňa 02.12.2015 znejúcej na sumu 21.097,58 Eur, kde si žalovaný z každej z vyššie uvedených faktúr zadržal 5%, čo celkom predstavuje 15.276,44 Eur. Ide o garančnú zábezpeku upravenú v čl. IV bod 8 platobných podmienok. Podľa čl. IV. bod 11 sa objednávateľ zaväzuje, že garančnú zábezpeku uhradí zhotoviteľovi po uplynutí záručnej doby na základe písomnej žiadosti zhotoviteľa a po splnení všetkých povinností zhotoviteľa vyplývajúcich zhotoviteľovi zo zmluvy o dielo a týchto všeobecných obchodných podmienok. Dielo prevzal žalovaný dňa 11.11.2015 bez väd a nedorobkov, čo vyplýva zo zápisu o odovzdaní a prevzatí diela a dňom 12.11.2020 uplynula záručná doba v trvaní 60 mesiacov. Žalobca požiadal žalovaného o uvoľnenie „zádržného“, za čo považovali garančnú zábezpeku, dvomi žiadosťami a to prvou žiadosťou zo dňa 01.10.2020 a druhou z 09.11.2020. Na tieto žiadosti žalovaný nereagoval a garančnú zábezpeku nevyplatil.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi žalobcom a žalovaným neboli sporné skutkové tvrdenia žalobcu, podľa ktorých žalobca ako zhotoviteľ uzatvoril so žalovaným ako objednávateľom dňa 30.03.2015 Zmluvu o dielo č. 1020/2015 - 74/2, k tejto zmluve bol uzatvorený dňa 12.06.2015 dodatok č.1 a dňa 09.11.2015 dodatok č. 2. Predmetom záväzku žalobcu bolo vykonanie demontáže okien vrátane parapetov, dodávka a montáž nových okien, dodávka a montáž vonkajších a vnútorných parapetov, vnútorné vysprávkovanie (okrem objektu SO 27), dodávka a montáž žalúzií na diele „Budovanie infraštruktúry Žilinskej univerzity v Žiline pre zlepšenie vzdelávacieho procesu“. Povinnosťou žalovaného bolo uhradiť žalobcovi cenu diela v sume 305.528,80 Eur bez DPH. Spornou nebola ani skutočnosť, že časť ceny diela vo výške 5% bez DPH predstavovala zádržné a ďalšia časť vo výške 5% predstavovala garančnú zábezpeku. Zábezpeku bol žalovaný povinný uhradiť žalobcovi ako zhotoviteľovi tak, že zádržné mal uhradiť zhotoviteľovi do 60 dní odo dňa odovzdania diela bez väd a nedorobkov a po splnení všetkých povinností zhotoviteľa, a garančnú zábezpeku mal uhradiť zhotoviteľovi po uplynutí záručnej doby na základe písomnej žiadosti zhotoviteľa a po splnení všetkých povinností zhotoviteľa. Spornou nebola ani skutočnosť, že žalobca si plnil svoje zmluvné povinnosti a dielo vykonal riadne v súlade so zákonom, v dohodnutých termínoch a v požadovanej kvalite. Cenu diela fakturoval žalobca žalovanému faktúrami č. 20150117, č. 20150179, č. 20150236, č. 20150288, č. 20150359 a č. 20150582. Žalovaný predmetné faktúry uhradil čiastočne. Neuhradená časť pripadajúca na tzv. garančnú zábezpeku predstavovala sumu 15.276,44 Eur. Dielo bolo odovzdané a prevzaté objednávateľom dňa 11.11.2015, pričom zo zápisu o odovzdaní a prevzatí diela vyplýva, že dielo bolo odovzdané bez väd a nedorobkov. Žalobca vyzval žalovaného na úhradu garančnej zábezpeky opakovane a to listom zo dňa 01.10.2020 a 09.11.2020 a následne ešte raz výzvou zo dňa 01.12.2020.

4. Napriek uvedenému žalovaný so žalobou nesúhlasil, pričom žalovaný namietal právomoc súdu v danej veci tvrdiac, že spor sa má prejednať a rozhodnúť v rozhodcovskom konaní a príslušný na konanie a rozhodovanie vo veci má byť rozhodcovský súd - Slovenský arbitrážny súd. Žalovaný neuznával ani samotný uplatnený nárok a to z dôvodu, že ho považoval za predčasne uplatnený.

5. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal žalovaným vznesenou námietkou právomoci súdu vo veci konať a to s poukazom na čl. VIII bod 7 Zmluvy o dielo č. 1020/2015 - 74/2, podľa ktorého sa zmluvné strany dohodli, že všetky spory, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých na základe tejto zmluvy o dielo a súvisiacich s touto zmluvou o dielo, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik tejto zmluvy o dielo, predložia na rozhodnutie v rozhodcovskom konaní Slovenskému arbitrážnemu súdu. Súd uviedol, že pri posudzovaní vznesenej námietky nedostatku právomoci nie je viazaný uznesením Okresného súdu Bratislava II vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb/2/2021. Zastavenie uvedeného konania nepredstavuje ani prekážku veci rozhodnutej, ktorá by bránila súdu prejednať žalobu žalobcu zo dňa 21.07.2021.

6. Konštatoval, že v konaní bolo zo strany žalobcu preukázané, že zákonom č. 125/2016 Z.z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, došlo aj k zmene zákona o rozhodcovskom konaní. Došlo k úprave znenia § 12 ods. 1 tak, že „Zriaďovateľom stáleho rozhodcovského súdu so sídlom na území Slovenskej republiky môže byť len národný športový zväz alebo komora zriadená zákonom. Právnická osoba je povinná na svoje náklady zriadiť a udržiavať stály rozhodcovský súd, ak to ustanovuje osobitný predpis.“ Toto ustanovenie bolo následne novelizované s účinnosťou od 01.01.2020, podľa ktorého „Zriaďovateľom stáleho rozhodcovského súdu so sídlom na území Slovenskej republiky môže byť len Slovenský olympijský a športový výbor, národný športový

zväz alebo komora zriadená zákonom. Právnická osoba je povinná na svoje náklady zriadiť a udržiavať stály rozhodcovský súd, ak to ustanovujú osobitné predpisy.“ Zriaďovateľom Slovenského arbitrážneho súdu bolo záujmové združenie právnických osôb vedených Okresným úradom Bratislava na základe rozhodnutia číslo OU-BA- OVVS1- 2014/101376. Vzhľadom na túto skutočnosť je zrejmé, že Slovenský arbitrážny súd nespĺňal podmienky na rozhodovanie sporu medzi žalobcom a žalovaným už od 01.01.2017 a to s poukazom na znenie § 54 c zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Podľa ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia, zmluvné strany nie sú viazané rozhodcovskou zmluvou, ktorá zakladá právomoc stáleho rozhodcovského súdu, ktorého zriaďovateľ nespĺňa podmienky podľa právnych predpisov účinných od 01. januára 2017, ak do 31. decembra 2016 na jej základe nezačalo rozhodcovské konanie alebo ak rozhodcovské konanie bolo zastavené podľa ods. 2.

7. Z uvedeného bolo podľa súdu zrejmé, že námietka žalovaného je nedôvodná. Súčasťou zmluvy o dielo síce bolo v čl. VIII bod 7 aj dojednanie rozhodcovskej doložky, podľa ktorej mali byť všetky spory vyplývajúce z tejto zmluvy prerokované v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom - Slovenským arbitrážnym súdom, tento však už v súčasnosti nie je oprávnený uskutočňovať rozhodcovské konania a vydávať rozhodcovské rozhodnutia a tak v súlade s ust. § 54 c ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní nie sú strany sporu viazané rozhodcovskou doložkou, ktorá bola súčasťou zmluvy o dielo.

8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že vo veci samej žalovaný svoju obranu založil na tvrdení, že nedošlo k naplneniu podmienok pre vyplatenie garančnej zábezpeky. Konštatoval, že podmienky vyplatenia garančnej zábezpeky boli vymedzené v čl. IV bod 11. V tomto prípade mala splatnosť garančnej zábezpeky nastať po splnení všetkých povinností zhotoviteľa, uplynutí záručnej doby v trvaní 60 mesiacov, a to na základe písomnej žiadosti. Takto dojednaná odkladacia podmienka označená ako garančná zábezpeka predstavuje zákonom neupravený inštitút, ktorého cieľom je zabezpečiť prípadné nároky objednávateľa, ktoré by mu mohli voči zhotoviteľovi vzniknúť v rámci nárokov z väd diela počas plynutia záručnej doby. Garančná zábezpeka predstavuje časť ceny diela, ktorú má objednávateľ právo na základe zmluvy zadržať za účelom zabezpečenia svojich práv, ktoré mu v budúcnosti môžu vzniknúť na základe zmluvy o dielo, prípadne Obchodného zákonníka. Z hľadiska obsahu dojednania o garančnej zábezpeke, ktorá bola súčasťou zmluvy o dielo (resp. obchodných podmienok tvoriacich jej súčasť), túto možno charakterizovať ako odkladaciu podmienku pre vznik splatnosti časti ceny diela.

9. Samotná záručná doba mala plynúť odo dňa prevzatia diela hlavným investorom. Tu je nutné poukázať, že pod pojmom dielo je potrebné rozumieť dielo tak, ako bolo vymedzené v čl. II zmluvy o dielo uzatvorenej medzi stranami sporu, keďže ani čl. VII bod 11 neobsahuje inú definíciu pojmu dielo. Pod pojmom dielo je tak potrebné rozumieť iba časť prác vykonávaných na stavbe „Budovanie infraštruktúry Žilinskej univerzity v Žiline pre zlepšenie vzdelávacieho procesu“ tak, ako boli vymedzené v čl. II zmluvy v znení jej dodatkov. Začatie plynutia záručnej lehoty v zmluve o dielo uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným bolo stanovené na prevzatie diela hlavným objednávateľom, ktorým bola Žilinská univerzita v Žiline. Žalovaný nepreukázal a ani len netvrdil, že by dielo vykonané žalobcom vykazovalo akékoľvek vady a nedorobky, pre ktoré by nebolo prevzaté, či už žalovaným alebo následne Žilinskou univerzitou v Žiline. Vyplatenie časti ceny diela žalobcovi nemôže byť viazané na to, či si žalovaný splní všetky svoje záväzky voči tretej osobe (hlavnému objednávateľovi), s ktorou žalobca nie je v žiadnom právnom vzťahu. Zmluvné dojednanie umožňujúce objednávateľovi odoprieť výplatu časti ceny diela zhotoviteľovi aj v takom prípade, ak dielo nebolo prvotnému investorovi riadne odovzdané z dôvodov na strane objednávateľa, je ustanovením v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka ako aj v rozpore s § 536 Obchodného zákonníka a z tohto dôvodu neplatné.

10. Podľa súdu najpodstatnejšia je však skutočnosť, že aj keby súd za začiatok plynutia diela považoval deň, kedy bolo toto dielo prevzaté hlavným investorom, záručná doba začala plynúť najneskôr dňa 14.12.2015. Záručná doba tak musela uplynúť najneskôr dňa 14.12.2020.

11. Ďalšia časť obrany žalovaného spočívala v tvrdení, že aj napriek uplynutiu záručnej doby, nedošlo k splneniu ďalšej podmienky a to k doručeniu výzvy na zaplatenie garančnej zábezpeky po uplynutí záručnej doby. Zo žiadneho ustanovenia zmluvy o dielo však nevyplýva, že by sa za právne relevantnú mohla považovať iba výzva doručená žalovanému až po uplynutí záručnej doby. Za právne relevantnú by tak bolo nutné považovať aj takú výzvu žalobcu, ktorá bola doručená aj pred uplynutím záručnej doby. Navyše, ak by aj súd akceptoval tvrdenia žalovaného o tom, kedy mala záručná doba začať plynúť (čo

však s ohľadom na zistený skutkový stav nemôže), žalobca doručil žalovanému výzvu na vyplatenie garančnej zábezpeky aj po ním uvedenom termíne splatnosti.

12. Na základe uvedených skutočností, ako aj citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. S ohľadom na už uvedené skutočnosti je potrebné počítať začiatok plynutia záručnej doby už odo dňa odovzdania diela žalobcom žalovanému, teda od 11.11.2020. Nakoľko žalobca preukázateľne najneskôr dňom 04.12.2020 doručil žalovanému výzvu na zaplatenie garančnej zábezpeky, v ktorej mu určil 14 dňovú lehotu na jej úhradu, splatnosť garančnej zábezpeky nastala dňa 18.12.2020. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou svojich peňažných záväzkov, zaviazal ho súd v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka aj na úhradu úrokov z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou žalovanej pohľadávky už dňa 19.12.2020 teda, deň potom ako ho žalobca o vyplatenie garančnej zábezpeky požiadal. Keďže však žalobca žiadal o zaplatenie úrokov z omeškania až odo dňa 08.07.2021, súd mu priznal nárok na zaplatenie úroku z omeškania až od tohto dňa a to vo výške stanovenej podľa čl. VI bod 1 obchodných podmienok, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy o dielo.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, právo na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému.

14. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 CSP: f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Namietal, že ten istý súd sa rovnakým nárokom žalobcu (teraz uplatneným v predmetnom konaní) už prvýkrát zaoberal v konaní vedenom pod sp. zn. 26Cb/2/2021. Žalobca súčasťou žalobou (návrhom na vydanie platobného rozkazu), t. j. druhýkrát v poradí, doručenou súdu dňa 21.07.2021, uplatňuje voči žalovanému ten istý nárok ako vo vyššie špecifikovanom súdnom konaní sp. zn. 26Cb/2/2021 vedenom a právoplatne skončenom pred tým istým súdom, a to tvrdí nárok na zaplatenie garančnej zábezpeky na základe Zmluvy o dielo. Ten istý konajúci súd už teda právoplatne rozhodol o nedostatku svojej právomoci prejednávať a rozhodovať spor ohľadne nároku, ktorý je teraz predmetom konania, a to Uznesením o zastavení konania sp. zn. 26Cb/2/2021 tak, že spor sa má prejednať pred rozhodcovským súdom a nie pred všeobecným súdom.

16. Ďalej namietal, že nárok žalobcu je potrebné považovať za predčasne uplatnený a to v zmysle článku IV bod 11 Všeobecných obchodných podmienok k Zmluve o dielo platných od 01.06.2014 (ďalej ako „VOP“), pretože žalobca nepreukázal doručenie písomnej výzvy žalobcu na vrátenie garančnej zábezpeky žalovanému po uplynutí záručnej doby a zároveň pred podaním predmetnej žaloby na súd. Žalovaný má taktiež za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani ohľadne preukázania dôvodnosti a výšky uplatňovaného nároku. V zmysle článku IV bod 10 VOP v konečnej faktúre, vystavenej žalobcom, majú byť vysporiadané všetky mesačné faktúry, ktoré už žalovaný uhradil s uvedením ich čísla a skutočne zaplatenej čiastky. V konečnej faktúre č. 20150582 vystavenej 2.12.2015 a splatnej 31.1.2016 žalobca vysporiadal všetky mesačné faktúry, na ktoré sa v žalobe odvoláva, tak, že ako čiastku skutočne zaplatenú žalovaným uvádza celú sumu, na ktorú bola tá-ktorá mesačná faktúra vystavená. Zároveň konečná faktúra č. 20150582 neobsahuje jeden zo základných údajov vyžadovaných v zmysle článku IV ods. 3 VOP v znení článku VII ods. 10 Zmluvy o dielo, a to zadržanú čiastku. Z konečnej faktúry žalobcu č. 20150582 teda vyplýva, že žalobca považuje za uhradené a vysporiadané všetky mesačné faktúry, na ktoré sa v žalobe odvoláva a to v celej sume, na ktorú boli vystavené.

17. Žalovaný vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp, napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

18. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

19. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej iba CSP) prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a na webovej stránke Krajského súdu v Bratislave v zákonnej lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením dňa 12.11.2025. Po oboznámení sa s obsahom

spisu súdu prvej inštancie a odvolaním žalovaného dospel odvolací súd k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, keďže súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov správne zistil skutkový stav, zrozumiteľným spôsobom vysvetlil z ktorých dôkazov vychádzal, aké skutočnosti mal vykonanými dôkazmi preukázané, dôkazy vyhodnotil a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Dospel k správne záveru, že námietka žalovaného o nedostatku právomoci súdu konať je nedôvodná, čo odôvodnil v ods. 29 až 35 napadnutého rozsudku a správne posúdil podmienky vyplatenia garančnej zábezpeky, čo odôvodnil v odsekoch 37 až 44 napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k jednotlivým odvolacím námietkam dopĺňa odvolací súd nasledovné dôvody:

23. Odvolací súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil námietku nedostatku právomoci konať, keď ten istý konajúci súd už raz právoplatne rozhodol o nedostatku svojej právomoci prejednávať a rozhodovať spor ohľadne nároku, ktorý je teraz predmetom konania, a to Uznesením o zastavení konania sp. zn. 26Cb/2/2021 tak, že spor sa má prejednať pred rozhodcovským súdom a nie pred všeobecným súdom. Ako už uviedol odvolací súd v predchádzajúcom odseku, súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s uvedenou námietkou a odvolací súd zhodne s jeho názorom konštatuje, že zastavenie konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 26Cb/2/2021 nie je prekážkou res iudicata v tomto konaní a súd nie je týmto rozhodnutím, resp. posúdením tejto otázky v citovanom konaní, viazaný. Je pravdou, že konanie vedené pod sp. zn. 26Cb/2/2021 bolo zastavené z dôvodu nedostatku právomoci konať, ide teda o rozhodnutie konečné. Je potrebné však zdôrazniť, že toto rozhodnutie nemá charakter meritórneho rozhodnutia (rozsudku), nerozhodovalo sa vo veci samej, ale má charakter procesného rozhodnutia, aj keď konečného. Rozhodnutie o zastavení konania nepredstavuje res iudicata, keďže súd nerozhodol vo veci samej meritórnym rozsudkom a teda žalobcovi nič nebránilo, aby podal žalobu znovu. Súd totiž zastavil konanie pre prekážku procesnej povahy, mal za to, že žalovaný dôvodne uplatnil námietku nedostatku právomoci, keďže z predloženej zmluvy o dielo vyplýva dohoda strán, že spory sa budú riešiť Slovenským arbitrážnym súdom.

24. V prejednáwanej veci žalovaný opätovne vzniesol námietku právomoci súdu vo veci konať, pričom súd dospel k záveru, že je nedôvodná. Správne konštatoval, že zriaďovateľom Slovenského arbitrážneho súdu bolo záujmové združenie právnických osôb vedených Okresným úradom Bratislava na základe rozhodnutia číslo OU-BA- OVVS1- 2014/101376, pričom Slovenský arbitrážny súd nespĺňal podmienky na rozhodovanie sporu medzi žalobcom a žalovaným už od 01.01.2017 a to s poukazom na znenie § 54 c zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Podľa ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia zmluvné strany nie sú viazané rozhodcovskou zmluvou, ktorá zakladá právomoc stáleho rozhodcovského súdu, ktorého zriaďovateľ nespĺňa podmienky podľa právnych predpisov účinných od 01. januára 2017, ak do 31. decembra 2016 na jej základe nezačalo rozhodcovské konanie alebo ak rozhodcovské konanie bolo zastavené podľa ods. 2. Súčasťou zmluvy o dielo síce bolo v čl. VIII bod 7 aj dojednanie rozhodcovskej doložky, podľa ktorej mali byť všetky spory vyplývajúce z tejto zmluvy prerokované v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom - Slovenským arbitrážnym súdom, tento však už v súčasnosti nie je oprávnený uskutočňovať rozhodcovské konania a vydávať rozhodcovské rozhodnutia a tak v súlade s ust. § 54 c ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, nie sú strany sporu viazané rozhodcovskou doložkou, ktorá bola súčasťou zmluvy o dielo. Na záver odvolací súd uvádza, že ak by súd akceptoval uvedenú námietku vznesenú žalovaným, dopustil by sa tým voči žalobcovi odmietnutia spravodlivosti, keďže konanie o jeho žalobe by bolo zastavené a žalobca by sa tak mohol obrátiť iba na neexistujúci rozhodcovský súd, resp. na súd, ktorý je oprávnený rozhodovať iba spotrebiteľské spory a nemôže o jeho nároku rozhodovať.

25. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalovaného, že nárok žalobcu je predčasne uplatnený a to v zmysle článku IV bod 11 Všeobecných obchodných podmienok k Zmluve o dielo

platných od 01.06.2014 (ďalej ako „VOP“). Podľa žalovaného žalobca nepreukázal doručenie písomnej výzvy žalobcu na vrátenie garančnej zábezpeky žalovanému po uplynutí záručnej doby a zároveň pred podaním predmetnej žaloby na súd. Odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v ods. 37 až 44, kde sa súd prvej inštancie vysporiadal s týmto tvrdením žalovaného. Žalovaný v odvolaní uvádza, že písomná výzva mala byť doručená žalovanému po uplynutí záručnej doby a zároveň pred podaním žaloby, neuvádza však, na základe čoho dospel k tejto podmienke. Z článku IV bod 11 VOP totiž vyplýva, že „garančnú zábezpeku uhradí objednávateľ zhotoviteľovi po uplynutí záručnej doby na základe písomnej žiadosti zhotoviteľa a po splnení všetkých povinností zhotoviteľa zo zmluvy o dielo a/alebo všeobecných obchodných podmienok.“ Z citovaného článku nevyplýva podmienka, aby bola písomná žiadosť, resp. výzva zaslaná po uplynutí záručnej doby. Táto mohla byť, podľa odvolacieho súdu, zaslaná aj skôr, rozhodujúce pre vyplatenie však bolo, aby uplynula záručná lehota. Viazanie vyplatenia garančnej zábezpeky na skutočnosť, kedy bola zasielaná výzva, teda nemá oporu v zmluvnom vzťahu. Podstatné je, že žiadosť o vyplatenie garančnej zábezpeky bola žalovanému doručená, pričom za doručenie písomnej výzvy by bolo možné považovať aj doručenie predmetnej žaloby, ktorá je nesporne žiadosťou o vyplatenie garančnej zábezpeky. Podľa odvolacieho súdu však súd dospel k správne záveru, že žalobca preukázateľne najneskôr dňom 04.12.2020 doručil žalovanému výzvu na zaplatenie garančnej zábezpeky, v ktorej mu určil 14 dňovú lehotu na jej úhradu, splatnosť garančnej zábezpeky nastala dňa 18.12.2020.

26. Odvolací súd nesúhlasí ani s odvolacou námietkou žalovaného, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ani ohľadne preukázania dôvodnosti a výšky uplatňovaného nároku. Skutočnosť, že konečná faktúra neobsahuje zadržanú čiastku neznamena, že žalobca považuje za vysporiadané všetky faktúry tak, ako uvádza žalovaný. Faktúra je účtovný a daňový doklad a z hľadiska obchodnoprávných vzťahov je žiadosťou o platbu. V tomto prípade nebola viazaná žiadosť o vyplatenie garančnej zábezpeky na vystavenie faktúry, viazaná bola na splnenie iných podmienok, ktoré boli preukázateľne splnené, preto argumentácia konečnou faktúrou nemôže mať vplyv na dôvodnosť nároku na vyplatenie garančnej zábezpeky.

27. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že nebola preukázaná ani výška nároku, je potrebné uviesť, že ide o neprípustnú novotu v odvolacom konaní. V prvoinštančnom konaní žalovaný výšku nároku nespochybňoval, tvrdil iba, že nárok je uplatnený predčasne, resp. nedôvodne. Samotnú výšku nespochybnil, preto odvolací súd s poukazom na § 366 CSP nemôže na túto odvoláciu námietku prihliadať. Konceptia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza totiž z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené. Strany sporu mali v doterajšom priebehu konania niekoľko príležitostí tieto prostriedky použiť a boli súdom poučené o sudcovskej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov (novoty, nóva) je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. Keďže žalovaný splnenie podmienok na nové skutočnosti ani len netvrdil, odvolací súd má za to, že odvolacia argumentácia je neprípustná.

28. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne vecne a právne relevantné dôvody, ktoré by boli spôsobilé privodiť pre neho priaznivé rozhodnutie vo veci. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd preto dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ho potvrdil.

29. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP, keďže žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

33. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh), (§ 428 CSP).